

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **RF HOBBY s. r. o.**, se sídlem Praha 10, Bohdalecká 6/1420, IČ: 26155672, zast. Mgr. Davidem Jonke, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 2127/13, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 2. 2012, č. j. O-478297/E141150/2011/ÚPV

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 16. 9. 2011, č. j. O-478297/D017291/2011/ÚPV. Tímto prvostupňovým rozhodnutím Úřad částečně vyhověl námitkám žalobce podaným podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) proti zápisu zveřejněného označení ve znění „epocha“ do rejstříku ochranných známek a přihlášku barevné kombinované ochranné známky zn. sp. O-478297, jejímž přihlašovatelem je společnost Barrandov Televizní Studio, a.s., zamítl pro následující výrobky a služby zařazené ve třídách podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (38) šíření, výměna nebo získávání zpráv a informací, šíření audiovizuálních děl prostřednictvím informační nebo datové nebo elektronické nebo komunikační nebo telekomunikační nebo počítačové sítě, zejména Internetu, pomocí satelitů a jinými sítěmi, informační kancelář; (41) tvorba a šíření audiovizuálních děl, zpravodajství, publicistika, obrazové zpravodajství, filmová produkce. Úřad zároveň rozhodl, že pro následující služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění

výrobků a služeb zůstává seznam nezměněn: (38) televizní vysílání, rozhlasové vysílání, digitální vysílání, televizní vysílání programů, televizní vysílání zábavných, vzdělávacích, výchovných, soutěžních, diskusních a informačních pořadů, informační služby na Internetu související s televizním vysíláním, služby na Internetu související s televizním vysíláním, poradenská činnost v oblasti sdělovacích prostředků; (41) televizní zpravodajství, rozhlasové zpravodajství, TV produkce, televizní výroba programů, tvorba programů, tvorba a výroba televizních a audiovizuálních programů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Úřad po posouzení věci shledal výraznou podobnost napadeného označení a starší namítané ochranné známky žalobce č. 273292 ve znění „EPOCHÁ“. Současně zjistil shodnost nebo podobnost mezi částí přihlašovaných služeb a namítanými výrobky a službami a na základě těchto skutečností konstatoval pravděpodobnost záměny porovnávaných označení v uvedeném rozsahu shodných nebo podobných služeb. V rámci hodnocení pravděpodobnosti záměny se orgán prvního stupně řízení nepřiklonil k tomu, že by v důsledku výrazné podobnosti srovnávaných označení bylo možno shledat i vyšší riziko záměny zasahující případně i služby v podstatě nepodobné, resp. takové, u nichž by bylo možné dovozovat jejich podobnost jen na základě vzdálenějších souvislostí, a to po zhodnocení povahy a chápání shodného prvku „epocha“. Na základě shody v nepříliš originálním a spíše evokativním prvku „epocha“ nelze podle názoru orgánu prvního stupně řízení připisovat jedinému výrobcí či poskytovateli všechny (i co do podstaty odlišné) druhy produktů v dané oblasti. Při posuzování pravděpodobnosti záměny vzal Úřad rovněž v úvahu údaje uvedené či předložené namítajícím se vztahem k jím vydávanému periodiku „EPOCHÁ“, z jejichž obsahu usoudil, že v důsledku několikaletého, kontinuálního a intenzivního užívání na trhu posílila namítaná ochranná známka svou inherentní rozlišovací způsobilost, a to ve vztahu ke konkrétnímu časopisu. Tato skutečnost však nemá za následek existenci pravděpodobnosti záměny napadeného označení ve vztahu ke službám, jež byly shledány nepodobnými s namítanými produkty s ohledem na dostatečnou odlišnost dotčených trhů, jež spotřebitel vnímá odděleně a se specifickými vlastnostmi. Co se týče námitek podaných žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, Úřad konstatoval, že tyto námitky namítající řádně neodůvodnil. V podání námitek chybí jakákoli zmínka o dobrém jménu namítané ochranné známky, jakož i tvrzení dalších skutečností vymezených předmětnou skutkovou podstatou. Úřad v důsledku toho nemohl otázku dobrého jména namítané ochranné známky posoudit, a následně ani zkoumat, zda by užívání přihlašovaného označení nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítané ochranné známky nebo jim bylo na újmu. Namítající tak Úřadu neumožnil tyto námitky projednat.

Proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu podal namítající v zákonem stanovené lhůtě rozklad, v jehož věcném odůvodnění doručeném Úřadu dne 21. 11. 2011 konstatoval, že Úřad v rozhodnutí na straně 10 uvádí, že namítající řádně nezdůvodnil dobré jméno namítané ochranné známky, přičemž na straně 9 sám Úřad vyjmenoval fakta svědčící o dobrém jménu namítané ochranné známky – tedy že označení „EPOCHÁ“ je širokou veřejností spojováno s namítajícím, že stejnojmenný časopis namítajícího vychází již 6 let, že každé jeho vydání čte 285 000 čtenářů a že se jedná o časopis roku. Přestože jsou tyto skutečnosti dle názoru namítajícího dostatečné pro prokázání dobrého jména označení „EPOCHÁ“, přiložil v příloze věcného odůvodnění rozkladu podrobnější údaje svědčící o této skutečnosti a navrhl, aby orgán rozhodující o rozkladu řádně vyhodnotil přiložené materiály ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, uznal dobré jméno označení „EPOCHÁ“ a přihlášku ochranné známky zn. sp. O-478297 zamítl.

Orgán rozhodující o rozkladu následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval relevantní právní úpravu (§ 26 odst. 5 a 6 a § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách) a poté uvedl, že žalobce v rozkladu nevznnesl žádné námitky vůči té části rozhodnutí Úřadu, kterou byla přihláška napadené ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách zamítnuta pro část přihlašovaných služeb zařazených do tříd 38 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Proto se orgán rozhodující o rozkladu přezkumem této části rozhodnutí Úřadu nezabýval a zabýval se toliko námitkou žalobce brojící proti tomu, že Úřad neprojednal jeho námitky podané podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách pro jejich nedostatečné zdůvodnění.

Orgán rozhodující o rozkladu s poukazem na koncentrační zásadu zakotvenou v § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách odmítl dodatečně předložené důkazy, které tvořily přílohu věcného odůvodnění rozkladu a jimiž žalobce hodlal prokázat dobré jméno namítané ochranné známky. Tyto důkazy byly předloženy až po uplynutí prekluzivní lhůty pro podání námitek a předložení důkazů zakotvené v § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách, a tudíž k nim orgán rozhodující o rozkladu nemohl přihlížet.

Orgán rozhodující o rozkladu dále obecně konstatoval, že pro úspěšné uplatnění námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách musí být současně dány následující skutečnosti: shodnost nebo podobnost napadeného označení se starší namítanou ochrannou známkou, dobré jméno namítané ochranné známky v České republice a možný zásah do starších práv vyplývajících z namítané ochranné známky s dobrým jménem v podobě nepoctivého těžení z její rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména či v podobě jejich újmy. Závěr o možnosti nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména či o možnosti hrozící újmy je výsledkem správního uvážení Úřadu, které však může učinit pouze na základě důkazů předložených nebo označených namítajícím. Předkládané důkazy by měly doložit zejména podíl ochranné známky na trhu, intenzitu, územní rozsah a délku užívání ochranné známky, kladné hodnocení spotřebitelské veřejnosti, jakož i formy propagace ochranné známky a množství prostředků vlastníkem za tímto účelem investovaných. Vznik dobrého jména se musí vázat k datu, které předchází prioritě napadené přihlášky ochranné známky.

Při hodnocení, zda má ochranná známka dobré jméno, se prolínají dva faktory, a to určitý stupeň známosti ochranné známky mezi veřejností a určité očekávané dobré vlastnosti výrobků a/nebo služeb, které jsou ochrannou známkou označovány. Dobré jméno je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost tuto známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků a/nebo služeb jí opatřených očekává. Vybudovat si dobré jméno lze jen skutečným užíváním ochranné známky v souvislosti s výrobky a/nebo službami, na něž se zápis vztahuje. Dobré jméno je vlastností ochranné známky, která může být proměnlivá v čase, a proto je nutné dobré jméno v každém řízení před Úřadem prokázat, a nelze je konstatovat jen na základě dřívější správní úvahy Úřadu nebo je zařadit do kategorie notoricky známých skutečností. Namítající také musí odůvodnit, v čem spatřuje nepoctivé těžení z dobrého jména či rozlišovací způsobilosti své ochranné známky nebo v čem spatřuje újmu na nich. Zásah do starších práv namítajícího pak Úřad může konstatovat pouze tehdy, pokud se tvrzené skutečnosti podaří navrženými důkazy prokázat.

Z výše uvedeného a z ustanovení § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách tedy vyplývá, že povinnost tvrzení i důkazu leží na osobě namítajícího, který musí unést důkazní břemeno v podobě tvrzení a prokázání dobrého jména namítané ochranné známky

prostřednictvím předložených důkazů. Namítající by tedy měl nejen předložit příslušné důkazy, ale současně by je měl okomentovat do té míry, aby z podání námitek bylo zřejmé, co se na jejich základě prokazuje, resp. k jaké skutečnosti jejich předložení směřuje. Dále by podání námitek mělo obsahovat argumentaci namítajícího obsahující úvahu či domněnku o tom, jakým způsobem by mělo přihlašované napadené označení zasahovat do práv namítajícího, odvozených od prokazovaného dobrého jména, resp. získané rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky. Přestože namítající označil námitky jako podané v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách, orgán rozhodující o rozkladu upozornil na ustanovení § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, které stanoví, že podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Z tohoto ustanovení lze tedy usoudit, že správní orgán (Úřad) nemůže za účastníka řízení (namítajícího) domýšlet, co zřejmě chtěl či mohl chtít učinit. Je na účastníkovi řízení, aby v podání co možná jednoznačně vyjádřil, co je jeho účelem a z jakých skutečností a důkazů vyplývá jeho závěr.

Z přezkoumání obsahu námitek podaných žalobcem dne 22. 3. 2011 vyplývá, že žalobce v odůvodnění námitek pod bodem a) nejprve identifikoval namítanou ochrannou známku, jejímž je vlastníkem a u níž uplatnil její shodnost nebo podobnost s napadeným označením. Tato namítaná skutečnost je jedním ze shora uvedených faktorů, které spadají do skutkové podstaty nejen ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, ale i ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona, které dále operuje se shodností nebo podobností namítaných produktů s produkty přihlašovanými. Tato skutečnost není podmínkou pro účinné uplatnění námitek podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Žalobce též zmínil shodnost nebo podobnost přihlašovaných služeb ve třídě 38 mezinárodního třídění výrobků a služeb se službami namítané ochranné známky. Dále pod bodem b) odůvodnění námitek konstatoval, že je vydavatelem titulu „EPOCHÁ“, u nějž uvedl délku jeho vydávání, čtenářské zaměření, počet čtenářů, jeho ocenění, dále reprodukoval tirážové údaje a poukázal na dva odkazy na webové stránky se vztahem ke jmenovanému časopisu. Uvedený výčet faktů uzavřel tím, že označení „EPOCHÁ“ je širokou veřejností spojováno právě s ním. Mezi těmito údaji však chybí jakákoli zmínka o dobrém jménu nebo o tom, že by spotřebitelé produktů, pro které byla namítaná ochranná známka zapsána, oceňovali jejich pozitivní a kvalitativní vlastnosti (s výjimkou zmíněného ocenění „Časopis roku“). Žalobce sice v textu námitek uvedl údaje plynoucí z předložených dokladů, avšak opomněl uvést, čeho jimi chce dosáhnout či prokázat (v daném případě tedy dobré jméno namítané ochranné známky). V podání námitek rovněž absentuje jakákoli zmínka o tom, v čem žalobce spatřuje případné nepoctivé těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítané ochranné známky či možnou újmu na nich v případě možného užívání napadeného označení. Na závěr odůvodnění námitek žalobce pouze shrnul, že se u napadeného označení a namítané ochranné známky jedná o shodná označení, která jsou užívána pro zaměnitelné služby, v důsledku čehož požaduje zamítnutí přihlášky napadeného označení pro nárokované služby ve třídách 38 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Zmíněný požadavek však svou podstatou odpovídá především skutkové podstatě ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, podle níž také orgán prvního stupně řízení námitky posoudil, přičemž neopomněl vzít v úvahu i podklady předložené spolu s námitkami, avšak pouze v rámci skutkové podstaty, k níž především směřovala obsahová argumentace žalobce, tedy k pravděpodobnosti záměny napadeného označení s namítanou ochrannou známkou a přihlašovaných a namítaných produktů.

Na základě shora uvedených skutečností orgán rozhodující o rozkladu vyslovil souhlas se závěrem orgánu prvního stupně řízení, že žalobce jakožto namítající řádně neodůvodnil

námítky označené jako § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Žalobce zejména vůbec netvrdil, že namítaná ochranná známka má dobré jméno, že toto dobré jméno může být užíváním napadeného označení poškozeno, neuvedl způsob zásahu do dobrého jména, ani na základě jakých důvodů k takovému závěru dospěl. V důsledku toho nemohl orgán prvního stupně řízení náležitě posoudit, zda byly kumulativně splněny všechny podmínky k úspěšnému uplatnění námitek podle jmenovaného ustanovení. Orgán rozhodující o rozkladu tak dospěl k závěru, že v části, která se týká nedostatečného odůvodnění námitek uplatněných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, bylo prvostupňové rozhodnutí Úřadu vydáno v souladu s právními předpisy, a v relevantních závěrech vycházelo ze správně zjištěného a logicky zhodnoceného skutkového stavu. Proto neshledal důvod pro jeho zrušení nebo změnu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že správní orgány obou stupňů nesprávně posoudily právní otázku, zda žalobce vznesl námitku dobrého jména jeho ochranné známky a zda lze jeho ochrannou známku považovat za ochrannou známku s dobrým jménem ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Žalobce v námitkách uvedl, že podává námítky jak z důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, tak i z důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona. K odkazu na toto ustanovení připojil rozhodnou argumentaci a důkazy svědčící pro dobré jméno namítané ochranné známky. Z obsahu žalobcova podání (námitek) je jednoznačně zřejmé, že žalobce se domáhal zamítnutí návrhu na zápis napadené ochranné známky i z důvodu dobrého jména namítané ochranné známky žalobce. Pokud v textu výslovně neuvedl, že námítky jsou podávány právě i s ohledem na dobré jméno namítané ochranné známky, a využil namísto toho odkazu na § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, nelze takový postup posuzovat ryze formalisticky a deklarovat, že z tohoto důvodu se nejedná i o námítky podané ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, neboť skutečnost, že žalobce namítá i dobré jméno jeho ochranné známky, z obsahu námitek jasně vyplývá.

Již v námitkách k prokázání dobrého jména jeho ochranné známky žalobce zejména uvedl a doložil, že (i) je vydavatelem časopisu EPOCHA, který vychází již déle než 6 let, (ii) každé vydání časopisu EPOCHA čte podle údajů Media Projektu realizovaného Uníí vydavatelů cca 280.000 tisíc čtenářů, (iii) časopis EPOCHA byl pro rok 2009 vyhlášen Uníí vydavatelů ČR časopisem roku, prodejnost časopisu EPOCHA má neustále stoupající tendenci a že tak je označení EPOCHA širokou veřejností spojováno s žalobcem. Tyto skutečnosti zopakoval i v rozkladu. Z výše uvedených skutečností dle názoru žalobce vyplývá, že námítky proti zápisu napadené ochranné známky byly podány řádně i ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách z titulu dobrého jména namítané ochranné známky žalobce, a pokud správní orgány obou stupňů dospěly k závěru opačnému, jedná se o nesprávné právní posouzení věci.

Žalobce považuje za nesprávný též závěr žalovaného, že dobré jméno namítané ochranné známky nebylo v řízení prokázáno. Zákon o ochranných známkách ani žádný podzákonný právní předpis nestanoví, jakým způsobem je zapotřebí dobré jméno ochranné známky prokazovat, a lze je tak prokázat jakýmkoliv relevantním způsobem, nikoliv jen skutečnostmi požadovanými žalovaným, které navíc žalobce i částečně naplnil. Pokud žalobce v řízení uvedl a prokázal, že jako čtrnáctideník vydává 6 let časopis EPOCHA se širokým zaměřením, který vykazuje zásadní čtenost cca 280.000 čtenářů na jedno číslo, stal se časopisem roku a jeho prodejnost neustále stoupá, je již jen z těchto skutečností jednoznačně

zřejmé, že časopis EPOCH A je špičkovým a vžitým titulem, zásadně oblíbeným mezi spotřebitelskou veřejností, která označení EPOCH A v důsledku jeho dlouhodobého užívání žalobcem dobře zná a spojuje ho s dobrými vlastnostmi a věnuje mu svou důvěru, v důsledku čehož označení EPOCH A mezi průměrným spotřebitelem získalo dobré jméno ve spojení se žalobcem a není třeba takovou skutečnost prokazovat dalšími způsoby. Nad rámec uvedeného žalobce dodal, že poskytuje časopisu EPOCH A zásadní průběžné promo (zejména v podobě opakujících se billboardových kampaní), které je notoricky známé a viditelné.

K požadavku žalovaného na prokázání nepoctivého těžení z dobrého jména namítané ochranné známky a na doložení újmy na rozlišovací schopnosti namítané ochranné známky uvedl, že přihlašovatel dosud nepočal napadenou ochrannou známku užívat, a jedná se tak pouze o hrozící budoucí konflikt, který v současnosti nelze dokládat jakýmkoliv skutečnými fakty a čísly. Je ale zřejmé, že pokud by začal přihlašované označení užívat, byly by přesně naplněny skutečnosti, které žalovaný požadoval doložit, tj. výrazná úspora investic přihlašovatele vynaložených na propagaci jeho výrobků a parazitování na pověsti dobrého jména známky žalobce, spojování si přihlašovaného označení se jménem žalobce a rozmělnění a poškození ochranné známky žalobce a jejího dobrého jména.

Žalobce je toho názoru, že dobré jméno namítané ochranné známky bylo v řízení řádně prokázáno a pokud správní orgány obou stupňů přijaly závěr opačný, jedná se o nesprávné právní posouzení skutkového stavu, v důsledku kterého došlo k nezákonnosti a ke zkrácení práv žalobce. Z výše uvedených skutečností je také zřejmé, že správní orgán neposuzoval všechny podklady pro vydání rozhodnutí v jejich souhrnu jako celek a v jejich vzájemných souvislostech, což mělo za následek zatížení řízení procesní vadou a způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Měl-li Úřad jakékoliv pochybnosti o tom, z jakých důvodů jsou námitky proti zápisu napadené ochranné známky podávány či zda bylo dobré jméno namítané ochranné známky dostatečně doloženo, měl žalobce ve smyslu § 3, § 4 a § 50 správního řádu vyzvat k doplnění jeho tvrzení a důkazních materiálů či jej v tomto smyslu poučit. Pokud tak neučinil, zkrátil žalobce na jeho procesních právech a řízení zatížil vadou.

Žalobce dále namítl, že Úřad v prvostupňovém rozhodnutí rovněž nesprávně posoudil otázku, jaké služby z kategorie mezinárodního třídění u napadané ochranné známky jsou shodné či podobné službám zapsaným pro namítanou ochrannou známku žalobce, přičemž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví se touto námitkou v napadeném rozhodnutí nezabýval vůbec. Služby, pro které měla být namítaná ochranná známka zapsána do rejstříku, Úřad v určité části neshledal jako shodné či podobné se službami zapsanými pro žalobce, a neshledal pak ani důvod pro zamítnutí návrhu na zápis těchto dalších služeb pro podobu danou vzdálenější souvislostí. Podle názoru žalobce je však takové hodnocení nesprávné a má za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Z prostého vyhodnocení zbývajících služeb (míněno služeb, pro které byla napadená ochranná známka zapsána) i s ohledem na status přihlašovatele, který je provozovatelem televizního vysílání, vyplývá, že tyto služby se týkají případného televizního vysílání v různých podobách. Z posouzení služeb již zapsaných pro namítanou ochrannou známku žalobce je ale zřejmé, že minimálně část těchto služeb je s televizním vysíláním rovněž přímo úzce spojena (např. kreslené filmy, videokazety, nosiče dat, zvuku), a nelze je tak než označit za úzce podobné. Je nepochybné, že pokud by došlo ze strany žalobce např. k vydání a distribuci videokazet pod názvem EPOCH A (s jakoukoliv tematikou, zejména pak s tematikou obsahující náplň časopisu EPOCH A) či ke zhotovení kreslených filmů pod názvem EPOCH A a současně k zahájení vysílání televizního programu přihlašovatelem

rovněž pod názvem EPOCHÁ, došlo by na relevantním trhu ke zjevné záměně takových titulů, zmatení průměrného spotřebitele a vyvolání asociace, že televizní vysílání přihlašovatele má spojitost se službami žalobce a jím užívaným označením EPOCHÁ. Uvedené „televizní“ služby přihlašovatele jsou zejména svým obsahem výrazně podobné i zapsaným službám žalobce v oblasti internetu a periodického a neperiodického tisku (např. přenos zpráv a obrazových informací pomocí počítače, přenos informací po internetu, periodický a neperiodický tisk, časopisy apod.).

Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že v současném multimediálním světě, kdy jednotlivé televizní přijímače dokáží realizovat zásadní množství rozličných funkcí od prostého přehrávání televizního vysílání přes propojení s počítačem a sledování internetu a on-line či streamového vysílání, video on demand, přehrávání videokazet a DVD apod., dochází k naprostému setření posledních zvláštností televizního vysílání oproti jinému multimediálnímu vysílání či příjmu informací. Již s ohledem na tuto skutečnost je třeba uvedené služby přihlašovatele a žalobce považovat za úzce podobné (a dokonce i konkurenční). Jestliže by např. žalobce počal prostřednictvím internetu vysílat pořad pod názvem EPOCHÁ (s jakýmkoliv zaměřením) a současně by došlo k zahájení vysílání televizního programu přihlašovatele rovněž pod názvem EPOCHÁ, došlo by na relevantním trhu ke zjevné záměně takových titulů, zmatení průměrného spotřebitele a vyvolání asociace, že televizní vysílání osoby přihlašovatele má spojitost se službami žalobce.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí Úřad navíc dospěl k závěru, že porovnávaná označení jsou si výrazně podobná. Orgán rozhodující o rozkladu tento závěr v napadeném rozhodnutí převzal a nijak ho nerozporoval. Přestože se žalobce domnívá, že služby týkající se televizního vysílání navrhované k zápisu přihlašovatelem jsou úzce podobné službám již zapsaným pro žalobce, platí, že i kdyby tato podobnost byla pouze nižší, nebylo by možné napadené označení pro tyto služby do rejstříku ochranných známek zapsat, a to právě proto, že samotná označení (znění ochranných známek) byla žalovaným shledána jako výrazně podobná. Na tomto místě žalobce poukázal na rozhodnutí ESD ze dne 29. 9. 1998, ve věci Canon Kabushiki Kaisha (C-39/97, Recueil, s. 1-5507) a na rozhodnutí ze dne 11. 11. 1997 ve věci SABEL (C-251/95, Recueil, s. 1-6191), z kterých vyplývá, že „globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami“, k čemuž v daném případě bez dalšího (přínejmenším) došlo.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě mj. uvedl, řízení o námitkách je ze zákona v dispozici namítajícího. Správní orgán je vázán uplatněnými námitkami a jejich rozsahem. Jelikož se dle § 37 odst. 1 správního řádu podání posuzuje podle jeho obsahu, správní orgán nemůže za účastníka řízení domýšlet, co zřejmě chtěl či mohl chtít učinit. Je na účastníkovi řízení, aby v podání co možná nejjednoznačněji vyjádřil, co je jeho účelem a z jakých skutečností a důkazů vyplývá jeho závěr. Z ustanovení § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách vyplývá, že povinnost tvrzení i důkazu leží na osobě namítajícího, který musí unést důkazní břemeno v podobě tvrzení a prokázání (prostřednictvím předložených důkazů) zásahu do jeho zákonem chráněných práv, v daném případě tedy zásahu do dobrého jména namítané ochranné známky.

Dobré jméno je vlastností ochranné známky, která může být proměnlivá v čase, a proto je nutné dobré jméno v každém řízení před Úřadem prokázat, a nelze je konstatovat jen na základě dřívější správní úvahy Úřadu nebo je zařadit do kategorie notoricky známých

skutečností. Zákon nezná kategorii notoricky známých známek, u nichž by byla stanovena domněnka, že namítající není povinen jejich dobré prokazovat; namítající rovněž musí uvést, v čem spatřuje nepoctivé těžení z dobrého jména či rozlišovací způsobilosti své ochranné známky, nebo v čem spatřuje újmu na nich. Zásah do starších práv namítajícího pak Úřad může konstatovat pouze tehdy, pokud se tvrzené skutečnosti podaří navrženými důkazy prokázat.

Namítající v rámci zákonem stanovené tříměsíční námitkové lhůty podal dne 22. 3. 2011 námitky proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek, k nimž připojil výpisy z internetového vyhledávače Google, z internetové stránky namítajícího, z webové stránky www.jozefdir.co.cc a fotokopie tiskové zprávy členů Sekce časopisů. Tvrzení namítajícího obsažená v námitkách včetně jmenovaných důkazů tedy byla uplatněna včas. K důkazům podaným jako příloha věcného odůvodnění rozkladu však orgán rozhodující o rozkladu nemohl vzhledem k § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách přihlédnout, neboť byly podány až po uplynutí prekluzivní lhůty k podání námitek.

S ohledem na okolnost, že žalobce sice v textu námitek uvedl údaje plynoucí z předložených dokladů, avšak opomněl uvést, čeho jimi chce dosáhnout či prokázat, a též s ohledem na okolnost, že v podání námitek absentuje jakákoli zmínka o tom, v čem žalobce spatřuje případné nepoctivé těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítané ochranné známky či možnou újmu na nich v případě užívání napadeného označení, je nutno konstatovat, že dobré jméno své ochranné známky neučinil předmětem námitkového řízení. Mimoto, námitky ze dne 21. 3. 2011 výslovně směřovaly pouze proti zápisu známky pro služby ve třídách 38 a 41. Pokud tedy žalobce ve správním řízení výslovně napadl zápis ochranné známky pro výrobky a služby ve dvou třídách, nelze při logickém výkladu jeho podání dojít k závěru, že by přihlašované označení bylo napadeno s odvoláním na dobré jméno namítané ochranné známky.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále konstatoval, že podle § 68 s.ř.s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřipustná, pokud žalobce v řízení před správním orgánem nevyčerpal řádné opravné prostředky. Žalobce podal rozklad proti rozhodnutí Úřadu v rozsahu, v němž toto rozhodnutí namítané ochranné známce nepřiznalo dobré jméno. V rozkladu nevznesl žádné námitky vůči té části prvostupňového rozhodnutí, v níž Úřad na základě § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách rozhodl o zamítnutí přihlášky napadené ochranné známky pro část přihlašovaných služeb zařazených do tříd 38 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Rozklad neobsahuje žádné hodnocení ne/správnosti té části rozhodnutí, v níž byla posuzována shodnost/podobnost služeb nárokových střetnuvšími se známkami. Z tohoto důvodu se rozhodnutí o rozkladu věnovalo pouze důvodu, který byl v rozkladu uplatněn. S ohledem na ustanovení § 68 s.ř.s. je dle názoru žalovaného nutno toto žalobní tvrzení odmítnout.

Přihlašovatel napadené ochranné známky, společnost Barrandov Televizní Studio a.s., práva osoby zúčastněné na řízení ve stanovené lhůtě neuplatnil.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce je vlastníkem slovní ochranné známky č. 273292 ve znění „EPOCH“ přihlášené dne 7. 10. 2004 a zapsané do rejstříku ochranných známek dne 27. 6. 2005 pro tyto výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (9) videokazety, nosiče dat, zvuku a obrazu, prodejní automaty, brýle, diapositivy, exponované filmy, kreslené filmy, nahrané počítačové programy; (16) periodický a neperiodický tisk, atlasy, časopisy, fotografie, kalendáře, kancelářské potřeby,

katalogy, knihy, noviny, papírenské výrobky, prospekty, mapy, obtisky, pohlednice, reprodukce, samolepky, tiskoviny; (38) elektronická pošta, počítačová komunikace, přenos zpráv a obrazových informací pomocí počítače, distribuce informací pomocí komunikace mezi sítěmi, přenos informací po Internetu, služby přenosu publikací na nosičích přenášených po síti, přenos zpráv a obrazových informací pomocí počítače.

Příhláška barevné kombinované ochranné známky ve znění „epocha“ (ztvárněné níže uvedeným způsobem)

byla podána společností Barrandov Televizní Studio a.s., Praha s právem přednosti ze dne 26. 7. 2010 a byla zveřejněna dne 22. 12. 2010 pro následující seznam služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (38) televizní vysílání, rozhlasové vysílání, digitální vysílání, televizní vysílání programů, televizní vysílání zábavných, vzdělávacích, výchovných, soutěžních, diskusních a informačních pořadů, šíření, výměna nebo získávání zpráv a informací, šíření audiovizuálních děl prostřednictvím informační nebo datové nebo elektronické nebo komunikační nebo telekomunikační nebo počítačové sítě, zejména Internetu, pomocí satelitů a jinými sítěmi, informační služby na Internetu související s televizním vysíláním, služby na Internetu související s televizním vysíláním, poradenská činnost v oblasti sdělovacích prostředků, informační kancelář; (41) tvorba a šíření audiovizuálních děl, zpravodajství, publicistika, televizní zpravodajství, rozhlasové zpravodajství, obrazové zpravodajství, TV produkce, filmová produkce, televizní výroba programů, tvorba programů, tvorba a výroba televizních a audiovizuálních programů.

Žalobce podal proti přihlášce této ochranné známky námitky datované dnem 18. 3. 2011, které byly Úřadu doručeny dne 21. 3. 2011. Uvedl, že námitky podává v souladu s písmenem a), b) odst. 1, § 7, zákona č. 441/2003 Sb.“ proti zápisu zveřejněné přihlášky ochranné známky značky spisu O-478297 ve znění „epocha“ do rejstříku ochranných známek. Námitky odůvodnil tím, že je majitelem starší ochranné známky č. registrace 273292 ve znění epocha, která je s přihlašovaným označením shodná (namítaná ochranná známka je ve slovní podobě, přihlašované označení je sice barevné a v grafické podobě, ale dominantní slovní prvek "EPOCHÁ" je shodný). Rovněž nárokový seznam přihlášky je zaměnitelný se seznamem, pro který je registrována ochranná známka žalobce. Z hlediska fonetického se jedná o shodná označení. Z hlediska vizuálního je v obou případech dominantním slovní prvek „EPOCHÁ“. Grafická úprava dle žalobce nemůže působit na spotřebitele natolik odlišně, aby mohl při běžném zhlédnutí tato označení od sebe rozeznat. Z hlediska významového se rovněž jedná o shodná označení. Žalobce v námitkách dále uvedl, že služby ve třídě 38 jsou u přihlašovaného označení shodné nebo podobné se službami u namítané ochranné známky. Žalobce poté konstatoval, že je vydavatelem titulu „EPOCHÁ“, který vychází už šest let a je zaměřen na čtenářsky vysoce přitažlivá témata. Časopis je doslova nabit nejnovějšími informacemi ze všech oblastí lidského života. Titul „EPOCHÁ“ je jednou z vlajkových lodí vydavatelství RF HOBBY, každé vydání čte podle Media Projektu 285 000 čtenářů. V posledním ročníku soutěže Unie vydavatelů ČR byla Epocha vyhlášena Časopisem roku. Jedná se o čtrnáctideník, jehož tištěný náklad činí 108 000 ks. Žalobce na tomto místě

v námitkách připojil odkazy na <http://epocha.fr-hobby.cz/> a <http://epocha-special.rf-hobby.cz/>. Z výše uvedeného je podle něj zřejmé, že označení EPOCHA je širokou veřejností spojováno se žalobcem. Vzhledem k tomu, že se jedná o shodná označení užívaná pro zaměnitelné služby, navrhl, aby přihlašované označení nebylo zapsáno do rejstříku ochranných známek pro služby ve třídách 38 a 41 a aby Úřad přihlášku napadené ochranné známky zamítl pro celý seznam výrobků a služeb.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašováním označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známkou, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašováného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

Podle § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách osoby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.

Soud o věci uvážil takto:

Námitka vytykající správním orgánům obou stupňů nesprávné posouzení otázky, zda žalobce ve správním řízení uplatnil námitku dobrého jména namítané ochranné známky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, a otázky, zda je namítaná ochranná známka skutečně ochrannou známkou s dobrým jménem, není opodstatněná.

To, že žalobce v odůvodnění námitek ze dne 18. 3. 2011 poukázal na skutečnosti, které dle jeho názoru prokazují úspěšnost a čtenářskou oblíbenost jím vydávaného časopisu EPOCHA (vysoký náklad, atraktivní obsah, počet čtenářů, ocenění titulem Časopis roku), nelze v žádném případě považovat za náležité uplatnění námitek proti zápisu přihlašováného označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Žalobce totiž neuvedl, že právě z těchto skutečností dovozuje existenci dobrého jména namítané ochranné známky, a vzhledem k dispoziční zásadě, kterou je námitkové řízení ovládáno, nemůže nyní

s úspěchem namítat, že tento úsudek si měl ex officio učinit sám Úřad, resp. orgán rozhodující o rozkladu. Úřadu nepřísluší, aby se na základě neúplných skutkových tvrzení, jež jsou mu namítajícím předkládány, sám domýšlel, jaké námitky proti zápisu přihlašovaného označení namítající vlastně uplatňuje, popř. aby neúplná skutková tvrzení namítajícího sám doplňoval a dotvářel. Takový postup by byl v příkrém rozporu s rovností stran námitkového řízení. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že *v námitkách ani jedinkrát nezaznělo tvrzení, že namítaná ochranná známka má v České republice dobré jméno*. Žalobce stejně tak v námitkách neuvedl (netvrdil), že užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítané ochranné známky nebo jim bylo na újmu. Uvedení tohoto tvrzení je přitom esenciální náležitostí námitek uplatňovaných podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, jejichž úspěšnost je podmíněna mj. prokázáním tohoto tvrzení. Argumentaci v tom směru, že užívání napadené ochranné známky by mělo za následek parazitování na pověsti dobrého jména namítané ochranné známky, protože by znamenalo výraznou úsporu investic přihlašovatele na propagaci jeho výrobků, uplatnil žalobce *poprvé až v žalobě*, stejně jako tvrzení, že užívání napadené ochranné známky by vedlo k rozmělnění a poškození namítané ochranné známky a jejího dobrého jména, protože spotřebitelská veřejnost by si napadenou ochrannou známku spojila se jménem žalobce. Není tak pravdou, že žalobce k odkazu na zmíněné ustanovení zákona připojil v námitkách též rozhodnou argumentaci, na základě které by se Úřad mohl věci zabývat. Za této situace nelze než přisvědčit závěru žalovaného, že vzhledem k nedostatečnosti tvrzení obsažených v námitkách nemohl tyto námitky (rozuměj námitky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách) projednat a posoudit otázku dobrého jména namítané ochranné známky.

Shora vytčená nedostatečnost tvrzení žalobce, jež se upínají k námitkám podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, nemůže být zhojena pouhým předložením listinných důkazů, neboť není úkolem správního orgánu, aby z listinných důkazů dle vlastní úvahy „extrahoval“ chybějící zdůvodnění námitek proti zápisu přihlašovaného označení, jehož uvedení je zákonnou povinností namítajícího (§ 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách). Je třeba rozlišovat mezi námitkami, resp. jejich zdůvodněním na straně jedné a důkazy předloženými na jejich podporu na straně druhé. Chybí-li řádné zdůvodnění námitek, stejně jako tomu bylo v projednávané věci, není zkrátka co prokazovat.

Soud na okraj dodává, že dobré jméno ochranné známky není žádnou notoriitou a namítající jej musí v námitkovém řízení prokázat relevantními důkazy. I kdyby žalobce v námitkách uplatnil dostatečná skutková tvrzení ohledně existence dobrého jména namítané ochranné známky, což se nestalo, listinné důkazy, které k námitkám připojil, by dle náhledu soudu k prokázání dobrého jména namítané ochranné známky nepostačovaly. Výstup z vyhledávače Google, jenž se týká slovního spojení „časopis epocha“, má naprosto nulovou vypovídací hodnotu, pokud jde o podíl namítané ochranné známky na trhu, její znalost a hodnocení ze strany spotřebitelské veřejnosti. Totéž platí pro upoutávku na aktuální číslo časopisu EPOCHA z webových stránek <http://epocha.fr-hobby.cz> či reklamní upoutávky na tento časopis. Údaj o nákladu a počtu čtenářů předmětného časopisu v roce 2010, obsažený v „Tiskových zprávách členů Sekce časopisů“ ze dne 27. 12. 2010, je pak ničím nedoloženým tvrzením samotného žalobce (jedná se o Tiskovou zprávu vydavatelství RF HOBBY, s.r.o.), z něhož nelze dovodit, že spotřebitelská veřejnost namítanou ochrannou známku dobře zná, spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru.

K listinným důkazům připojeným k rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu, nelze přihlížet, neboť tyto důkazy žalobce předložil až po uplynutí zákonem stanovené lhůty zakotvené v § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách, ve které jediné tak mohl učinit. Z téhož důvodu nelze přihlížet ani k tvrzení žalobce, že časopisu EPOCHA poskytuje průběžné promo, a to zejména v podobě opakujících se billboardových kampaní. Toto tvrzení žalobce v řízení před Úřadem vůbec neuplatnil (ani ničím neprokázal). Soud k tomu dodává, že reklamní kampaně propagující určitý výrobek nejsou žádnou notorií, kterou by nebylo zapotřebí prokazovat, jak se mylně domnívá žalobce.

Nelze přisvědčit ani nekonkrétní námitce žalobce, že správní orgán neposuzoval všechny podklady pro vydání rozhodnutí v jejich souhrnu jako celek a v jejich vzájemných souvislostech, což mělo za následek zatížení řízení procesní vadou a způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z této námítky předně není patrné, jaké podklady správní orgán dle žalobce opomněl vzít při rozhodování v potaz. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z odůvodnění rozhodnutí Úřadu je, pokud jde o „vypořádání“ námitek podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, zcela zřejmé, že správnímu orgánu bránila ve věcném vypořádání těchto námitek (a zohlednění podkladů) nedostatečnost odůvodnění těchto námitek ze strany žalobce, s čímž se soud plně ztotožňuje.

Rozsah povinnosti správního orgánu poskytovat dotčeným osobám poučení o jejich právech a povinnostech závisí na povaze úkonu a osobních poměrech této osoby (§ 4 odst. 2 správního řádu). Byl-li žalobce v řízení o námitkách zastoupen patentovou kancelář, je namístě přepokládat určitou míru znalostí a pečlivosti odpovídající předmětu činnosti zmocněnce. Nebylo povinností Úřadu, aby žalobce poučoval o jeho povinnosti plynoucí ze zákona, konkrétně z ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách, tj. o povinnosti podat námítky proti zápisu přihlašovaného označení písemně, tyto odůvodnit a doložit relevantními důkazy. Úřad k tomu navíc neměl naprosto žádný časový prostor, protože žalobce námítky podal těsně před uplynutím lhůty 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, ve které jediné je možné námítky (včetně jejich doplnění a předložení důkazů) účinně podat.

Soud nevešel ani na námítky, jimiž žalobce brojí proti závěru žalovaného o nepodobnosti služeb, pro které bylo přihlašované označení zapsáno do rejstříku ochranných známek, se službami zapsanými pro namítanou ochrannou známku.

Předně je nutno uvést, že žalobce nemůže s úspěchem vytýkat orgánu rozhodujícímu o rozkladu, že se touto otázkou v napadeném rozhodnutí nezabýval, jestliže v rozkladu tuto otázku vůbec nenastolil. Žalobcův rozklad - ve znění jeho věcného zdůvodnění ze dne 19. 11. 2011 - směřoval výlučně proti závěru Úřadu o tom, že žalobce v námitkách řádně nezdůvodnil dobré jméno namítané ochranné známky. Žalobce v rozkladu vůbec nenamítal, že by otázka podobnosti výrobků a služeb, pro něž byly porovnávány ochranné známky zapsány, byla Úřadem posouzena nesprávně, a orgán rozhodující o rozkladu se proto logicky s takovou (neexistující) námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Soud nemohl přehlédnout, že výrok prvostupňového rozhodnutí Úřadu se týká toliko námitek uplatněných žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Je tomu tak proto, že Úřad, jak je patrné z odůvodnění jeho rozhodnutí, dovodil, že žalobce námítky podané podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách řádně neodůvodnil, a neumožnil tak Úřadu tyto námítky projednat. Jestliže za této situace žalobce v rozkladu brojil pouze proti závěru Úřadu o tom, že v námitkách řádně nezdůvodnil dobré jméno namítané ochranné známky, přičemž tento závěr je obsažen toliko v odůvodnění

rozhodnutí, a nebrojil proti výroku rozhodnutí, který se týká (výlučně) námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je jeho rozklad nepřipustný (§ 82 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu), a jako takový měl být orgánem rozhodujícím o rozkladu zamítnut podle § 92 odst. 1 správního řádu.

Soud na tomto místě považuje za potřebné uvést, že ze zásady koncentrace námitkového řízení ve spojení se zásadou subsidiarity soudního přezkumu nutně plyne nepřipustnost postupu žalobce, který relevantní argumentaci představující konkrétní zdůvodnění námitek proti zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek poprvé uplatnil až v přezkumném řízení soudním v žalobě směřující proti pravomocnému rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví.

Námitkové řízení je ovládáno přísnou koncentrační zásadou zakotvenou v § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách. Podle zmíněného ustanovení mohou osoby uvedené v § 7 zákona účinně podat námitky pouze ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze dle výslovného znění zákona prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Podle § 25 odst. 2 téhož zákona musí být námitky podány písemně a zároveň musí být odůvodněny a doloženy důkazy; k doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží.

Z citovaného ustanovení nade vší pochybnost vyplývá, že vymezení rozsahu námitek proti zápisu přihlašovaného označení a jejich doložení důkazy je ve výlučné dispozici namítajícího, který tak může učinit pouze v zákonem stanovené tříměsíční lhůtě. Ustanovení § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách zcela jednoznačně stanoví povinnost namítajícího námitky věcně odůvodnit, tj. uvést konkrétní důvody skutkové i právní, které brání zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek. Namítající je tak povinen učinit v zákonem stanovené lhůtě 3 měsíců běžící od zveřejnění přihlášky a není oprávněn uplatněné námitky dodatečně jakkoliv doplňovat či měnit.

Argumentaci obsaženou v žalobě, v níž dovozuje podobnost služeb, pro které bylo přihlašované označení zapsáno do rejstříku ochranných známek, se službami zapsanými pro namítanou ochrannou známku, žalobce poprvé uplatnil až v podané žalobě. Tato argumentace není obsažena v námitkách, v nichž žalobce pouze stroze konstatoval, že „služby ve třídě 38 jsou u přihlašovaného označení shodné nebo podobné se službami u namítané ochranné známky“, a nebyla ani součástí rozkladu. Žalobce tedy vůbec neumožnil správnímu orgánu, aby se opodstatněností takové argumentace v průběhu správního řízení zabýval. Pokud s touto argumentací přichází, ať již z jakýchkoliv důvodů, až v řízení před soudem, činí tak opožděně, a soud, stejně jako žalovaný, nemůže při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí k takové opožděné argumentaci přihlížet. Pokud by tak učinil, zcela by popřel zásadu subsidiarity soudního přezkumu. Právní ochrana poskytovaná správními soudy sice není pokračováním správního řízení, nicméně je s tímto řízením a jeho výsledkem těsně spjata, což pramení již z toho, že předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí jakožto výstup činnosti správního orgánu, a též zachování procesních pravidel v konkrétním správním řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Správní soud může žalobou napadené rozhodnutí zrušit toliko z důvodu jeho nezákonnosti či pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Stanoví-li zvláštní zákon, v tomto případě zákon o ochranných známkách, že k doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v § 25 odst. 1 Úřad v námitkovém řízení nepřihlíží, je tím závazně a s konečnou platností určen rámec relevantních tvrzení namítajícího, na jejichž základě může být posouzena důvodnost uplatněných námitek, a to nejen pro správní orgán, ale též pro správní soud, který bude

z podnětu podané žaloby následně přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí. Není myslitelné, aby soud rozhodnutí Úřadu, který podle zákona může posuzovat důvodnost uplatněných námitek pouze na základě tvrzení uplatněných namítajícím v zákonem stanovené tříměsíční lhůtě, označil za nezákonné na základě „nových“ tvrzení namítajícího (žalobce), která namítající v rozporu s výše zmíněnou koncentrační zásadou do námitek vůbec nevětřil, a neumožnil tak Úřadu, aby se jimi ve správním řízení zabýval. Opačný postup by byl nepřijatelným zasahováním do činnosti Úřadu, jemuž dle zákona náleží meritorní posouzení důvodnosti (včas uplatněných) námitek, a rovněž jeho obcházením, neboť by ve výsledku přenášel rozhodovací pravomoc ve věci samé ze správního orgánu na správní soud. Jak v tomto směru přílehavě konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 5 As 66/2006 - 100, *„soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.“*

I přes výše uvedené má soud za to, že žalobcovy námitky proti závěru žalovaného o nepodobnosti služeb, pro které bylo přihlašované označení zapsáno do rejstříku ochranných známek, se službami zapsanými pro namítanou ochrannou známku, nejsou důvodné. Jak již bylo konstatováno shora, Úřad námitkám podaným žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách vyhověl pouze zčásti a přihlašované označení zapsal do rejstříku ochranných známek pro tu část přihlašovaných služeb, která se upíná k rozhlasovému a televiznímu vysílání, neboť dospěl k závěru o nepodobnosti těchto služeb se službami chráněnými namítanou ochrannou známkou žalobce. Podstatné je tedy zodpovězení otázky, zda se služby související s rozhlasovým a televizním vysíláním, pro které bylo přihlašované označení zapsáno do rejstříku ochranných známek, odlišují od ostatních výrobků a služeb v oblasti sdělovacích prostředků, pro které je zapsána namítaná ochranná známka žalobce, a zda je tato jejich odlišnost dostatečně distinktivním prvkem, jenž spotřebiteli umožňuje odlišit výrobky a služby označené namítanou ochrannou známkou od služeb označených napadenou ochrannou známkou.

Ačkoliv lze žalobci přisvědčit v tom, že současné televizní přijímače dovedou kromě prostého přehrávání televizního vysílání propojit televizi s počítačem, sledovat internet, přehrát on-line či streamové vysílání apod., ze skutečnosti, že je možné služby rozdílného charakteru konzumovat prostřednictvím jediného zařízení, nelze a priori dovozovat, že je běžný spotřebitel nebude schopen rozlišit. Je třeba brát v potaz, že pro televizní a rozhlasové vysílání je - na rozdíl od ostatních sdělovacích prostředků - příznačná určitá komplexnost a dynamičnost jejich obsahu, na jejichž základě spotřebitel tento typ vysílání snadno odliší od jiných forem poskytování či přenosu zpráv a informací. Rozhlasové a televizní vysílání se kromě jiného vyznačuje i tím, že není jeho příjemcem (spotřebitelem) ovlivnitelné, tedy na rozdíl od jiných sdělovacích prostředků spotřebiteli neumožňuje vybrat si z předkládaných informací, ale nabízí mu pouze volbu mezi sledováním a nesledováním. Specifika, jimiž se rozhlasové a televizní vysílání vyznačuje, jsou z pohledu běžného spotřebitele zřetelná a umožňují mu tento typ vysílání lehce identifikovat. Z těchto důvodů lze přisvědčit závěru, že služby spojené s rozhlasovým a televizním vysíláním se znatelně odlišují (nejsou podobné) od ostatních výrobků a služeb souvisejících s přenosem a poskytováním informací a že tato jejich odlišnost je dostatečně distinktivním prvkem umožňujícím běžnému spotřebiteli odlišit výrobky a služby označené namítanou ochrannou známkou žalobce od služeb, pro které bylo do rejstříku zapsáno přihlašované označení.

K tvrzením žalobce soud dále uvádí, že výrobky typu videokazet či kreslených filmů nelze zaměňovat se službami majícími vztah k televiznímu vysílání, které jsou chráněny

napadenou ochrannou známkou. Případná produkce těchto výrobků ještě neznamená, že jejich „obsah“ bude odvysílán v rámci televizního vysílání. Průměrný spotřebitel jistě dokáže rozlišit individuální výrobek (videokazetu, kreslený film na nosiči) od „komplexní“ služby rozhlasového či televizního vysílání, čímž je vyloučena žalobcem tvrzená možnost jejich zjevné záměny. Souhlasit nelze ani s názorem žalobce, že „televizní“ služby přihlašovatele jsou výrazně podobné službám poskytovaným žalobcem v oblasti internetu a periodického a neperiodického tisku, které jsou chráněny namítanou ochrannou známkou (např. přenos zpráv a obrazových informací pomocí počítače, přenos informací po internetu, periodický a neperiodický tisk, časopisy apod.). Jak již bylo soudem konstatováno shora, specifika, která jsou příznačná pro rozhlasové a televizní vysílání, umožňují spotřebiteli tento způsob šíření informací snadno identifikovat a odlišit jej od jiných forem poskytování či přenosu zpráv a informací. To platí i pro televizní a rozhlasové vysílání šířené prostřednictvím internetu. Televizní a rozhlasové vysílání na straně jedné a periodický a neperiodický tisk na straně druhé jsou mediální prostředky natolik rozdílné, že je průměrný spotřebitel od sebe jistě bez sebemenších problémů odliší.

Neopodstatněnou shledal soud rovněž námitku vytýkající žalovanému, že postupoval v rozporu se závěry, k nimž dospěl ESD v rozsudcích ve věcech Canon (C-39/97) a Sabel (C-251/95). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že Úřad si byl vědom podobnosti porovnávaných označení, svůj závěr o neexistenci pravděpodobnosti záměny nicméně opřel o zjištěnou nepodobnost části služeb, pro které bylo přihlašované označení nakonec zapsáno do rejstříku ochranných známek, se službami chráněnými namítanou ochrannou známkou. Rozsudek ESD č. C-39/97 obsahuje závěr o možnosti kompenzovat menší *podobnost* mezi výrobky a službami větší *podobností* mezi ochrannými známkami a naopak, nelze z něj však dovozovat možnost kompenzovat větší *podobností* porovnávaných ochranných známek správním orgánem zjištěnou *nepodobnost* výrobků či služeb. Také z díkce § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o ochranných známkách vyplývá, že překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek je existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění (viz spojka „a“) dvou zákonem stanovených podmínek: 1. shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, a 2. shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují. Dospěje-li tedy správní orgán k závěru o nepodobnosti výrobků či služeb, na něž se porovnávaná označení vztahují, musí námitky podané podle § 7 odst. 1 písm. a/ zákona o ochranných známkách zamítnout bez ohledu na případně zjištěnou shodnost či podobnost porovnávaných označení, neboť ta sama o sobě nebrání zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Důkazy označené v žalobě soud neprováděl, protože dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová